

ἀγριομαυρόκοκκος ό, ΠΓεννάδ. Σιτάρκ. 25.

Εκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. μαυρόκοκκος.

Τὸ ποῶδες φυτὸν μελάνθιον τὸ ἀρουραῖον (*nigella arvensis*) καὶ μελάνθιον τὸ ἡμερον (*nigella sativa*) τῆς τάξεως τῶν βατραχιωδῶν (*ranunculaceae*), τὸ ἀρχ. μελάνθιον (Διοσκ. 3,83) «ἔχον σπέρμα μέλαν, δριμύ, εὐώδες, καὶ ἀπλασσύμενον εἰς ἄρτους». Συνών. μαυροκούκκι, μαυροσήσαμο. [**]

ἀγριομέλισσα ἡ, Ἡπ. Πελοπ. (Ἀρχαδ. Μάν.) Σύμ. — ἐξ. Περίδ. Βυζ. ἀγριομέλισσα Κρήτ. ἀγριομέλισσα Ἡπ. (Μέτσοβ.) ἀγρομέλ'σα Καπ. (Σινασσ.) ἀγρομέλ'σα Καπ. (Ἀραβάν.)

Εκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. μέλισσα. Πβ. μεσν. ἀγριομέλισσα, ἀγριομέλιττα.

1) Ἡ κοινὴ μέλισσα, μέλισσα ἡ μελιτοφόρος (*apis melifera*) ἐν τῇ ἀγρίᾳ καταστάσει ἔνθ' ἄν. β) Περιεκτ. σμήνος μελισσῶν διαιτωμένων ἐν ρωγμῇ ἢ κοιλώματι ἀποκρήμνου θέσεως Κρήτ. Σύμ. 2) Ἡ μελισσόμορφος μικρὰ σφήξ, σφήξ ἡ ἀγρία (*vespa vulgaris*), ἡ τῶν ἀρχ. ἀνθρήνη, σφήξ ἡ Ἀνατολικὴ (*vespa Orientalis*) καὶ οἱ βομβυλιοὶ *bombus hortorum*, *bombus campestris*, *bombus muscarum* ἔνθ' ἄν.: Παροιμ. Ὅλα τὰ μελίτζα ἂν ἔθειαναν μέλι, ἤθελαν νὰ φκειάσουν κ' οἱ ἀγρομέλ'σες (ἐπὶ ἀνικάνου μεγαλαυχούντος. Πβ. συνών. παροιμ. δὲν κάνουν κ' οἱ μπαμποῦροι μέλι) Σινασσ. || Ἄσμ.

Διψάει κ' ἡ ἀγριομέλισσα γιὰ ἡμιρον λουλούδι

Μέτσοβ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἀμοργ. [**]

ἀγριομέλισσο τό, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. μελίσσι.

Ἀγριομέλισσα, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Διψοῦν οἱ κάμποι γιὰ νερό καὶ τὰ βουνὰ γιὰ χιόνια, διψάει κ' ἐν' ἀγριομέλισσο γιὰ ὁμορφα λουλούδια

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Σῦρ. [**]

ἀγριομέλισσος ό, Χίος (Μεστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. μελισσός. Πβ. καὶ μελίσσης.

Ὁ μελιτόχρους βοῦς: Ἀ πάρωμεν τὸν ἀγριομέλισσον νὰ τὸν ἀνεγριέψωμεν εἰς τὴν πόρταν τοῦ κάστρου (ἄ=νὰ, ἀνεγριέψωμεν=ἀγριώσωμεν, παροξύνωμεν. Ἐκ παραδ.)

ἀγριομελισσόχορτο τό, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. μελισσόχορτο.

Τὸ ἀγριόχορτον βαλλωτὴ ἡ μέλαινα (*ballota nigra*) τῆς τάξεως τῶν χειλανθῶν (*labiatae*), ἡ τῶν ἀρχ. βαλλωτὴ (Διοσκ. 3,107), ἣτις «καυλοῦς ἀνίησι τετραγώνους, μέλανας», μὲ τὰ φύλλα «δυσώδη, παραπλήσια μελισσοφύλλου». [**]

ἀγριομελιτζάνα ἡ, Πελοπ. (Ἀρχαδ.) ἀγριομελιτζάνα Λεξ. Περίδ. Βυζ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀγριομελιντζάνα. Πβ. Σχολ. Θεοκρ. Εἰδύλλ. 10,37 (ἔκδ. FDübner).

Πιθανῶς στρύχνος ὁ Σοδομίτης (*solanum Sodomium*) ἡ μᾶλλον φυσαλὶς τὸ ἀλικάκαβον (*physalis alkekengi*). Πβ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λαογρ. 10 (1929) 198 κέξ. [**]

ἀγριομερικὸ τό, ἀμάρτ. ἀγριομερικὸν Ρόδ. ἀγριονμυρ'κὸ Στερελλ. (Λοκρ.)

Τὸ οὐδ. τοῦ ἀμάρτ. ἐπιθ. ἀγριομερικὸς γενόμενον οὐσ.

1) Τὸ ἐν ἀγρίοις μέρεσι διαιτώμενον ζῷον, τὸ ἄγριον Ρόδ.: Ἐνα ἀγριομερικὸν σήμερα μοῦ 'φαγε τὴν κλωσσαρεὰ μὲ τὰ πουλλὰ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν κουμᾶ. 2) Θήραμα Στερελλ. (Λοκρ.): Αὐτὸς σήμερα ἤφιρι ἀγριονμυρ'κά. Συνών. ἀγρίμι 5, ἀγριομερινός 3, κυνήγι.

ἀγριομερινός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγριομερινός ΑΠαπαδιαμ. Χριστούγ. τεμπέλη 138.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. μέρος διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ινός.

Ὁ ἐξ ἀγρίου θηράματος προερχόμενος: Βαρέθηκε ἡ καημένη νὰ τρώγῃ ὅλο ἀγριομερινὸ κυνήγι, εἶπεν ὁ Νικόδημος, καὶ σὰν τῆς ἐμύρισε ποῦ ψήσαμε τὸ κατσίκι, ἤρθε νὰ πάρῃ τὸ μερικὸ τῆς.

ἀγριομερινός ό, ἀμάρτ. ἀγριονμυρ'νός Σκόπ. ἀγριομερινός ΑΠαπαδιαμ. Χριστούγ. διηγ. 34 ἀγριομερινὸ τό, Ἀθῆν. Ἀνδρ. Μέγαρ. ἀγριονμυρ'νὸ Σάμ. Σκόπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγριομερινός γενομένου οὐσ. κατὰ παρὰλειψιν οὐσ. τινός.

1) Ὁ ἐν ἀγρίοις μέρεσι διαιτώμενος ἄνθρωπος, ὁ ὄρεσειβιος, ὁ ἀγροδίαιτος Σκόπ. — ΑΠαπαδιαμ. ἔνθ' ἄν.: Αὐτεῖνοι οἱ ἀγριονμυρ'νοὶ μιὰ βολὰ τοῦ χρόνου ἔρχονται 'ς τ' χώρα Σκόπ. 2) Ἀγριον ζῷον, οἶον λύκος, θῶς, λυκοτσάκαλος, ἀλώπηξ Μέγαρ.: Φρ. Ἀ, ποῦ νὰ σε φάῃ τ' ἀγριομερινό! (ἀρά) 3) Θηρευόμενον ζῷον, θήραμα Ἀθῆν. Ἀνδρ. Σάμ. Σκόπ. — ΑΠαπαδιαμ. ἔνθ' ἄν.: Πῆγι οὐ γιός-ι-μ' κυνήγι κὶ θὰ μ' φέρ' τίποντα ἀγριονμυρ'νὰ Σκόπ. Συνών. ἀγρίμι 5, ἀγριομερικὸ 2, κυνήγι.

ἀγριόμερος ἐπίθ. Κάμπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. μέρος.

Ὁ ἐν ἀγρίῳ μέρει, ἐν ἀγρίῳ τόπῳ κείμενος: Ἄσμ.

Κε ἀλλάργον 'ποῦ τὴν ἐκκλησιὰ 'ς ἀγριόμερον χωράφι, ποῦ θὰ 'ρθ' ἡ ὥρα κὶ ὁ καιρὸς νὰ σπείρουν τὸ χωράφι, βγάλλει τ' ἀλέτρι κόκκαλα.

ἀγριομερσινεά ἡ, Πελοπ. (Ἀρχαδ.) — Λεξ. Περίδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγριομερσίνη κατὰ τὰ εἰς -εά ὄν. φυτῶν. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀγριομερσίνη, ὁ ἰδ. [**]

ἀγριομερσίνη ἡ, Κεφαλλ. — ΠΓεννάδ. 727 ἀγριομερσίνα Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. μερσίνη.

Θάμνος τοῦ γένους τῆς ὀξυακάνθης, ὀξυμερσίνη ἡ ἀκανθώδης (*ruscus aculeatus*) τῆς τάξεως τῶν λειριωδῶν (*liliaceae*), μὲ τὸ φύλλον ὁμοιον πρὸς τὸ τῆς μυρσίνης, χρησιμεῖον ὡς διουρητικὸν φάρμακον, ἡ τοῦ Διοσκ. (4,144) μυρσίνη ἀγρία. Πβ. ἀγριομυρτεά. Συνών. *ἀγκυλόνη 1, ἀγριόμυρτος, κατουρλέα, κοραλλοβότανο, λαγομηλέα. Πβ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 221. [**]

